

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P.** bytom Ž., zastúpenej JUDr. J., advokátom v Ž., proti žalovaným: **1/A.**, bytom Ž. **2/ I.**, bytom Ž., **o ochranu osobnosti**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 482/1997, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. marca 2008 sp. zn. 7Co 97/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom z 10. marca 2006 č.k. 13 C 482/1997- 584 návrh, ktorým žalobkyňa žiadala, aby súd uložil právnemu predchodcovi žalovaných L. povinnosť zdržať sa tvrdení uvedených vo viacerých písomnostiach, presne špecifikovaných; súčasne žiadala, aby by mu bola uložená povinnosť svoje tvrdenia ako nepravdivé odvolať a verejne sa jej ospravedlniť zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

Krajský súd v Žiline na základe odvolania žalobkyne rozsudkom z 5. marca 2008 sp. zn. 7Co 97/2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov celého konania. V odôvodnení svojho rozsudku sa so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa aj jeho právnym posúdením veci. Dospel zhodne k záveru, že žaloba nemohla byť úspešná pre nedostatok pasívnej legitímácie označeného žalovaného v danom konaní, keď všetky podania,

ktoré mali podľa tvrdenia žalobkyne zasiahnuť do jej osobnosti difamujúcim spôsobom, pochádzali od ĽBD Ž., teda od iného subjektu ako žalovaného.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Na odôvodnenie dovolania uviedla, že žalovaný ako člen predstavenstva ĽBD bol zodpovedný za svoje vyjadrenia, v čase keď listy vznikli bolo predstavenstvo ĽBD nefunkčné, a preto oba sudy nesprávne rozhodli.

Žalovaní, ktorí ako právni nástupcovia po pôdnom žalovanom, zomrelom dňa 23.4.2008 vstúpili do jeho práv a povinností z titulu univerzálnej sukcesie s k dovolaniu nevyjadřili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože podľa § 236 ods. O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa (§ 236 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku).

Z ustanovenia § 238 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods.1), proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odchyľil odvolací súd od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods.2) a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa za predpokladu, že odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (ods.3).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, a preto je prípustné dovolanie len za podmienok

uvedených v ustanovení § 238 ods. 2 a 3 O.s.p. V preskúmvanej veci tieto však naplnené neboli.

Bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodol rozsudkom alebo uznesením, pripúšťa ustanovenie § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolanie proti jeho rozhodnutiu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných, v ňom vymenovaných procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, o nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania, o nedostatok riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o nedostatok zákonom predpísaného spôsobu začatia konania, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

K žiadnej z vymenovaných vád v preskúmvanom konaní nedošlo.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, nesprávne posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného, tá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Nezakladá žiadnu z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Nesprávne posúdenie pasívne legitimovaného účastníka súvisí s nesprávnym posúdením veci (§ 241 ods.2 písm. c/ O.s.p.), ktoré je však spôsobilým dovolacím dôvodom, iba v prípade, ak je dovolanie prípustné.

Keďže dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by založili prípustnosť dovolania podľa § 237 a § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však ich náhradu nepriznal, pretože im žiadne v tomto štádiu nevznikli.

P o u ě e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2008

**JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Hrčková Marta